

Nicolae VASILE

Femeia din vis

**De undeva, deodată,
din vis, a apărut
o doamnă minunată
și, apoi, a dispărut!**

**De unde vine, Doamne,
ce are ea de spus?...
De ce nu stă odată?
Să spună ce-i de spus!**

**Mult mister deasupra ei,
sub ea, alte mistere,
care o fi viața dumneaiei?
Mulți pot, chiar, să dispere!**

**Oare e plină viața sa,
cu bune și cu rele?...
Ce ar putea ea ca să ia
din gândurile mele?**

**Cum aş putea să o cunosc,
să-i fiu cât mai aproape,
aş face tot ce-i omenesc,
aş trece munți și ape!**

**Nu fă nimic, chiar de-ai putea,
a noastră este, de la țară,
nu va pleca definitiv,
aici ar vrea să moară!**

**Au fost copii mulți la părinți,
n-aveau decât, pe cer, stele,
luptau cu micile lor frunți,
trecând de ale vieții rele.**

**N-aveau pământ îndeajuns,
n-aveau nici grajd, nici casă,
cu greu aveau loc să stea jos,
când se așezau la masă.**

**Ea avea suflet pentru toți,
acas', pe câmp, la școală,
îi ajuta pe frați și pe părinți,
de foame să nu moară.**

**La școală, mereu, i-a plăcut,
vedea-n aceasta șansa,
s-o ia mereu de la-nceput
și să-și salveze casa.**

**A crescut prin învățare,
cât alți șapte la un loc,
și-a construit a ei cărare,
n-a luat viața ca pe-un joc.**

**I-a sprijinit întâi pe-ai săi,
dorea și pe alții să-i ajute,
pe cât de greu i-a fost ei,
doar munca o făcea să uite.**

**Să facă bine unor amărâți,
a încercat chiar multe,
gândindu-se la cazul ei,
când mulți au vrut s-o ajute.**

**Luă viața, iar, de la-nceput,
îi cam sosise timpul,
familie nouă și-a făcut,
așa cum cere Sfântul.**

**Așa cum însă Domnu' a dat,
un soț, copii, o nouă casă,
tot astfel, multe i-a luat,
pierzând tot din cealaltă.**

**Au fost de ajuns doar câțiva ani,
ce au părut cât veacul,
să îngroape tot, părinți și frați,
că nu le-au găsit leacul.**

**E dureros, dar așa-i dat,
să mergi-nainte fără-ai tăi,
și lacrimile i-au secat,
cu gândul mereu după ei.**

**Avea însă soț și copii,
ce îi umpleau tot traiul,
avea și muncă și idei,
își construia, iar, raiul.**

**Atunci, le păsa mai mult
de comunism, cât bradul,
ce devenea tot mai temut,
cuprinzând totul, ca iadul.**

**Pe lângă noi, sau printre noi,
poate chiar și-năuntrul nostru,
au apărut tovarăși, își ziceau ei,
ca să ne pună la toți căpăstru.**

**Unora au vrut și n-au putut,
alții și l-au pus singuri,
le-au luat tot ce au avut,
rămânându-le doar gânduri.**

**I-au luat soțul degeaba,
a lovit-o din nou soarta,
i-a luat suflul, i-a luat traiul,
i-a lăsat nimic și viața.**

**N-a avut de astă dată
altă cale, alt temei,
doar să lupte cu toți alții
ca să-i apere pe-ai ei.**

**Și-a folosit iar mintea,
muncă multă și idei,
ieșit-au din nou la lumină,
nu doar ea, ci toți ai ei.**

**A făcut, atunci, de toate,
în țară și peste mări,
culegându-și multe roade
cu nervi și ale inimii bătăi.**

**A muncit în slujba multor,
apărând oameni sărmani,
a pus suflet, a pus dor
să le dea hrană și bani.**

**Se mai întorcea prin țară
pentru prieteni și nepoți,
să lupte, la ea acasă,
cu neghiobi și cu netoți.**

**Aceștia nu vroiau s-audă
cum este prin alte părți,
dorind ca țara să o lase
la amante și la hoți.**

**Am zărit-o în mulțime,
părea că e din altă lume,
parcă îmi venea a spune,
nu-i reală, e-o minune!**

**I-am trimis un fir de gând,
fără urmă de speranță,
s-a întors ceva lumină,
m-a lovit direct în față.**

**Și așa mi-a umplut gândul,
de creații, de mister,
câte-un pic, cu a mea ființă,
începusem chiar să sper.**

**Am muncit mult împreună
să creăm, să concepem,
pentru un strop de lumină,
până la "Da"-ul suprem.**

**Lăsam misterul nepătruns
să existe, când apare,
un cuvânt ar fi deajuns,
și, atunci, totul ar dispărea.**

**Dar, iar a bătut-o Domnul,
i-a luat totul ce-l avea,
orice om ar ceda, poate,
însă, în niciun caz, ea.**

**Acum, și-a ajutat copiii,
pe care nu-i putea lăsa,
să lupte singuri cu criza,
atâta timp cât ea trăia.**

**O îndârjire măreață
umplea tot sufletul ei,
pentru copii, pentru casă
s-ar întoarce și-n bordei.**

**Ar duce-o luptă tenace,
unde o fi și cum o fi,
nu-i rușine, orice-ai face,
ca să-i salvezi pe copii.**

**Doamne, ca să fie bine,
fă minunile ce știi,
dă-le copiilor de toate,
să aibă și ei copii!**

**Însă, Doamne, în viața asta,
ce ne sfătuiești pe noi?
Să trăim doar pentru alții,
s-așteptăm viața d'apoi?**

**Să fim mereu în umbra crucii,
este, oare, tot ce ne dorim?
Dă-ne, Doamne, viață lungă,
să mai apucăm și să trăim!**

**Să ne întoarcem la țară
printre vie, flori, găini,
să nu avem nicio teamă
când ne murdărim pe mâini.**

**Să avem o masă mare,
să nu fim numai noi doi,
și să aibă locuri multe,
mai numeroase ca noi.**

**Să ieșim seara pe terasă,
de data asta doar noi doi,
să uităm de toată lumea,
de necazuri, de nevoi.**

**Să gândim numai la bine,
să privim tăcuți spre cer,
să păstrăm pe veșnicie
al visului profund mister.**